

delsaftale skal opnås toldfrihed for færdigvarer og tilstrækkeligt liberale oprindelsesregler for handelen med færdigvarer. De ovenfor beskrevne konsekvenser af EF-medlemskab må derfor antages også at være dækkende for en ikke-medlemskabssituation, hvor Danmark har opnået en frihandelsaftale med EF.

2. Som det fremgår af ovenstående, vil Danmark kunne komme til at betale mere for stål end tyske virksomheder i det omfang, transportomkostningerne måtte være større til danske virksomheder.

Imidlertid er det ikke givet, at transportomkostningerne til Danmark altid vil være højere, ligesom det er muligt, at danske virksomheder er i stand til at opnå billigere tilbud på stål.

Spørgsmål 15:

Hvilke valutamæssige konsekvenser vil en harmonisering af bilafgifterne få for Danmark, jfr. vedlagte udklip fra Financial Times af 9. april 1972?

Ifølge en artikel i Monopoltilsynets blad 72/1, s. 29, er danske biler de billigste i Europa, hvis man ser bort fra skatten. Denne prisbillighed hænger formentlig sammen med, at bilfabrikkerne sætter en særlig lav pris på biler til Danmark netop på grund af den høje beskatning. En lavere beskatning vil fjerne denne tilskyndelse og føre til, at Danmarks valutaudgifter som følge af bilindkøb stiger.

Svar:

Der foreligger ingen planer i EF om at harmonisere bilafgifterne, og den danske registreringsafgift og vægtafgift vil derfor kunne bevares uændret ved et medlemskab.

I øvrigt refererer den pågældende notits i Financial Times til et initiativ fra EF-kommissionen, som finder det betænkeligt, at priserne på biler og reservedele varierer fra land til land som følge af konkurrencebegrænsende aftaler mellem producenterne. Det nævnes, at detailforhandlere i kraft af enforhandlingsaftaler ikke har været i stand til at købe reservedele fra producenterne og eksportere dem til et andet EF-land.

Kommissionens initiativ må således ses på baggrund af EFs konkurrenceregler, som har udgangspunkt i Rom-traktatens art. 85 om restriktive forretningsmetoder. Et af for-

målene hermed er netop at ramme pris-aftaler, som fordrejer konkurrencen på fællesmarkedet og derved kommer forbrugerne til skade.

Spørgsmål 16:

I vedlagte udklip fra Financial Times for 28. marts 1972 omtales et forslag fra Sizzo Mansholt om at yde persontilskud til landmændene i stedet for at forhøje priserne til stadighed. Da Danmark forholdsvis har færre landmænd end de øvrige EF-lande og som eksportør har fordel af høje priser, vil en sådan politik formentlig være til skade for Danmark. Kan ministeren give oplysninger om,

- hvor meget en sådan omlægning vil koste Danmark,
- hvor stor muligheden er for, at en sådan politik gennemføres, nu da Kommissionens præsident går ind for den?

Svar:

På en pressekonference 28. marts 1972 gav hr. Sizzo Mansholt umiddelbart efter sin udnævnelse til præsident for EF-kommissionen og efter at EFs ministerråd havde truffet beslutning om landbrugspriserne for 1972-73, udtryk for den opfattelse, at udvidelsen af EF ville medføre, at man i de nærmest kommende år ikke kunne regne med tilslutning til forhøjelser af landbrugspriserne. Vedtagelsen af direktiver sigtende på en forbedring af landbrugsstrukturen ville først få tilstrækkelig virkning i løbet af nogle år. Derimod ville en direkte indkomststøtte være en effektiv mulighed for at sikre landmændene rimelige indkomster.

Fra Kommissionen foreligger ingen forslag om generel ydelse af indkomststøtte i form af persontilskud til landbrugere. Det kan herudover tilføjes, at Kommissionen i tilknytning til de forslag om forbedring af landbrugsstrukturen gennem støtte til ældre landmænd, der ophører med landbrugsvirksomhed, og til modernisering af udviklingsegnede landbrug, der blev vedtaget af Ministerrådet, havde foreslået en indkomststøtte til landmænd i aldersgruppen 40-55 år. Støtten skulle kun ydes til landmænd, hvis brug ikke kunne anerkendes som tilstrækkeligt udviklingsegnede til gennem en modernisering at kunne give en indtægt svarende til den, der opnås i andre erhverv,